

Liberalisme i sobiranisme, ara i aquí

Alfons Quintà / Advocat i periodista

AVUI, 15.01.08

De vegades fets aparentment menors són aclaridors i simbòlics. N'és un cas el rebuig de la Fundació Llibertat i Democràcia (FLD) d'integrar-se en la fundació oficial de CDC, així com l'oposició del seu patronat a acceptar que Carles Gasòliba, president de FLD, passi a ser vicepresident de la fundació de CDC.

Amb un lleuger canvi de nom el 1994, la FLD és la continuació d'una associació creada per Ramon Trias Fargas als anys setanta. Forma part de la Internacional Lliberal, perquè realment és liberal. Això explica el seu distanciament d'una CDC cada dia més escorada vers el sobiranisme i vers l'entesa amb ERC.

FLD era propera a CDC. Però l'assumpció per part de CDC del radicalisme sobiranista, primer amb Pere Esteve i ara amb Felip Puig, ha fet difícil la proximitat i encara més la integració en la fundació oficial de CDC.

Paradoxalment, aquesta darrera, creada el 1993, ha rebut fins ara el nom de Fundació Ramon Trias Fargas. És una paradoxa perquè, de Pere Esteve ençà, les seves activitats han estat qualsevol cosa menys liberals. Ara passarà a anomenar-se Fundació Catalanista i Democràtica Trias Fargas. Ha canviat de director i potser aviat canviarà de president. Els canvis poden convertir la fundació de CDC en un instrument de propaganda del seu nou ideari sobiranista.

L'expressió d'Artur Mas relativa a la conversió de CDC en la Casa Gran del Catalanisme s'ha traduït ara en l'empetitiment que representa el distanciament acordat per la FLD.

És coherent ser liberal i nacionalista, però no pas liberal i sobiranista.